

ŽIVOT SI S NÁMI
POHRÁVÁ,
ALE JE ÚŽASNÝ

ZUZANA MUCHOVÁ – DAXNEROVÁ

ŽIVOT SI S NÁMI
POHRÁVÁ, ALE JE
ÚŽASNÝ

Zuzana Muchová – Daxnerová

ÚVOD

Svůj rodný kraj jsem opustila v pětadvaceti letech, když jsem se přestěhovala do moravskoslezských Beskyd na nejseverovýchodnější cíp naší republiky. Toto místo jsem po letech začala považovat za svůj pravý domov. Po čtyřicítce mě však okolnosti donutily odjet za prací do Čech nedaleko Prahy. Nu, a čtrnáct let nato jsem se do svého rodiště vydala, abych se postarala o rodiče, doopatrovala je... a poté si poblíž našla práci, kterou jsem tam doklepala až do důchodu. Vrátila jsem se domů po devatenácti letech pendlování s tím, že se budu do rodného kraje, vracet co nejčastěji. Mám zde zázemí a plno známých, stejně tak v Čechách a občas se stavím na jižní Moravě za mým nejmladším synem s rodinou.

Nejčastěji však jezdím do svých rodných Velkých Losin - lázeňského městyse v podhůří Jeseníků, kde je dům a zahrada, které potřebují údržbu a nádherná příroda s místy, která nově objevuju.

DESET DNÍ V RODNÉM KRAJI

Jednou v srpnu jela moje ségra Helena z Olomouce do Chorvatska, a tak jsme se domluvily, že na tu dobu přijedu do Velkých Losin. Budeme se míjet, ale to vůbec nevádí. Nechá tam svou kočičku Amálku, kterou s sebou vozí sem a tam. Než přijedu, tak tam ten jeden den a noc se zásobami jídla a vody v miskách i svým záchůdkem sama vydrží, je na to zvyklá.

„A v týdnu zajedu k tobě domů, zaliju ti tam kytky, projdu se po městě a přespím tam, jestli teda můžu,“ navrhla jsem sestře, když jsme se telefonicky na všem domlouvaly.

Hela souhlasila a já se těšila, jak si budu v Olmiku na chvilku vegetovat nikým neomezována.

„Budu mít o tebe strach,“ brblal můj muž Petr. „Já bych s tím nejel ani tadyhle ty dva kilometry do obchodu. Ty si teda troufáš!“

Měl pravdu. Vincent Julius (tedy moje auto) zlobil čím dál víc. Vždyť už před dvěma měsíci mi jeden automechanik říkal, že by se musela vyměnit celá náprava, že jsou vytlučené tlumiče a je to drahé.

„Ale znám lidi, který s tím jezdí i léta,“ dodal.

„No, jo, ale kam?“ špitla jsem. „Já se s tím zrovna chystám na dvěstěkilometrovou cestu.“

„Jedte! Ale buďte opatrná. Jak tak na to koukám, já bych už do toho nic nevrátil.“

Kdo mě zná, jistě o jedné věci nepochybuje.

A to o té, že jsem pak absolvovala bezpočet dvě stě až čtyřistakilometrových cest a zatím nepřestávala.

Jenže tlumiče začínaly být vytlučené čím dál tím víc, jestli to vůbec bylo možné. Následkem toho se auto třepalo, bouchalo, rachotilo a vydávalo zvuky, jako bych pod ním měla na provázku uvázaný plechový hrnec, který s sebou tahám pro zábavu. Mimoto nesvítila levá žárovka ani po několikerých výměnách, protože je to prý kdesi v elektrině, a je to drahé. Směrovky jsem sice dokázala zapnout, ale musela je přidržovat, aby se nevypnuly předčasně. Vždy v nich něco ruplo, takže jsem měla strach, že to přestane fungovat úplně, ale prý by se muselo vyměnit celé zařízení v přístrojové desce, což je taky velice drahé. Brzdy už taky nebyly úplně OK, i když jsem je nechala pořád opravovat. Naučila jsem se zacházet se vším velmi opatrně, takže jen já věděla, jak na to. Nikdo jiný by si na Vincenta netroufl.

Já si myslím, že nade mnou musel celou tu dobu držet ochrannou ruku můj anděl strážný, protože jsem s ním podnikala ty několikasetkilometrové cesty tvrději a s bláhovým přáním, že to vydrží až do příští technické.

Do Losin jsem tedy vyrazila s trochu malou dušičkou a svíravým pocitem, který se mě kvůli tomu všemu držel už hodně dlouho. Co když se mi po cestě něco urve nebo uletí? Maně jsem si vzpomněla na některé francouzské filmy. V tom jednom hrála hudební skupina, jejíž členové jeli autem, ze kterého jim po cestě upadávaly nebo ulítávaly různé části. A co ty známé scény s jeptiškou v Četnících? Přímo jsem se viděla v její kůži. Akorát, že já bych se tak, jako ona, asi nechechtala.

Nicméně do Losin jsem přijela v pořádku, přivítala se s kočičkou Amálkou, vybalila, najedla se, udělala si kafe a rozplánovala si činnosti na příští dny. Hlavně musím posekat trávu na zahradě, protože od minula dost vyrostla. Snažím se dělat, co to jde, protože Hela měla před lety ošklivou tříštivou zlomeninu pravého zápěstí, pořád ji to bolí a otéká. Tak teď za těch deset dní musím všechno zmáknout, i když se pořád schyluje k dešti. A taky si udělám aspoň tři delší túry.

1.

Hned jako první jsem si naplánovala procházku na Městské skály nad Šumperkem. Mám okolní končiny prolezlé ze všech stran, ale ještě je pár úseků, na kterých jsem nebyla. Poprvé jsem tam šla z malé vesničky Osíkov po zelené značce a zpět, teď to udělám jinak. Vyjedu nad šumperskou osadu Tulinka, kde nechám Vincenta, půjdu po žluté, obejdu kopec, nad kterým jsou Městské skály, a vydám se do Osíkova neznámou cestičkou, která je na mapě jen tak lehce viditelná. Není na ní žádná značka, ale to lehce najdu. Odsud si pak zopakuju známou cestu na zmíněné skály... a z nich si to po zelené pohrnu k autu. Je to sice sešup jak hrom, ale co!

Je neděle ráno. Jdu z Tulinky po známé cestě, která je sice trochu zdlouhavá, ale přináší mi potěšení. Nesu si s sebou svačinu v batůžku a v sobě povznesenou náladu. Jakby taky ne, když je kolem mě tolik krásy. Počasí mi přeje, občas se sice trošku zamračí, ale věřím, že pršet nebude. Teď je to do vrchu trošku namáhavé... to nic, chvílemi se zastavuju a kochám se pohledem vůkol. Záměrně nejdu po

pohodlnější cestě, protože nechci minout skály Kokeš, které mi poskytnou nádherný výhled. Až dojdu na místo, kde se objeví vedlejší pěšinka na Ostředek, což je rozsáhlá prostora plná břízek a různých stromů s lomem, která mě doslova fascinuje, prošmajdám si to tam jako vždycky. Už se k němu blížím.

Tadyhle jsem minule trhala jahody. Vzpomínám si, jak po této cestě běžel pán a za ním funěl malý jezevčíček. Pozdravili jsme se a prohodili mezi sebou tehdy pár slov. Po krátké době se však vrátil s pejskem v náručí.

„Chudinka malá,“ zavolala jsem na něj. „Asi už nemůže. Je starej, že?“

„Máte pravdu,“ odpověděl. „Podcenil jsem to.“

Dneska nikoho nepotkávám, zasněně procházím opuštěný lom a dokážu si představit, jak bych tu ráda tábořila. Jo, kdybych tak byla mladší...

Když se vrátím na cestu, dostanu se na rozcestí Nad lomem a vydám se po žluté vlevo vzhůru, napadne mě: Vždyť jsem přece tak vysoko, támhle za těmi stromy se určitě dostanu nad lom. A opravdu, po pár minutách opatrně vykukuju mezi stromy, kterých se křečovitě držím a shlížím na mé oblíbené místo z takové výšky, až se mi točí hlava. To je nádhera!

Nesmím minout studánku, která bude po pravé straně, říkám si, když opět pokračuju po cestě. Támhle až kdesi nahoře vidím nějaké skalisko. Co je to zač?

Po delší době se k němu doplhočím a připomenu si, že je to Voštinová skála, ze které si vychutnám nádherný výhled do údolí.

Tak... a teď už jsem dost vysoko, přece musím každou chvíli potkat tu studánku. Nicméně když narazím na jakousi pěšinku, která míří vlevo dolů, uvědomím si, že jsem ji musela minout. Tu studánku jako.

Zlobím se sama na sebe. Celou dobu na to myslím, vždyť jsem se furt dívala vpravo, tak jak je to možný? Přece sem nepůjdu tak dlouhou cestu znovu jenom kvůli tomu?

Abyste pochopili, já jsem totiž asi nějaká divná. Já když si usmyslím, že chci opět uvidět nějaká místa, která mě zaujala a nevyjde mi to, tak mě to pak mrzí, pořád na to myslím a nedám si pokoj, dokud se mi to nepovede. Jenže tuhle cestu už se mi nebude chtít absolvovat znova. Budu muset něco vymyslet.

Konečně docházím na rozcestí Nad skálami.

Kdybych šla rovnou dále, dojdu do Rejchartic. Mou cestu však protíná jiná, ta se zelenou značkou. Tudy zleva později přijdu z Osíkova a budu pokračovat vpravo nahoru na Městské skály. Teď se však musím otočit a vrátit na tu pěšinku, kterou jsem předtím zahlédla, protože jiná tu není. Určitě je to ta neoznačená, kterou jsem viděla na mapě.

Nespletla jsem se. I když mám celou dobu jako vždycky divný pocit, pokud jdu místy, kde si nejsem až tak jistá, zahlédnu posléze střechy domů kýžené osady. Teď už jen přejít tu obrovskou louku a...

Jenže, co to? Cestička je ze dvou stran protnutá elektrickými ohradníky a uprostřed se pase stádo krav, jako by se nechumelilo.

Ježíši, zalomila jsem v duchu rukama. To je zase situace, tohle to! Co budu dělat? Přece se nebudu vracet zpátky? Nehodlám to vzdát ani omylem!

Co si myslíte, že jsem nakonec udělala? Doklopýtala jsem podél drátů přes vysoké traviny až nahoru k lesu, abych byla co nejdál od očí krav, které mě zvědavě pozorovaly. A jelikož mám před elektrinou respekt a nechtěla bych dopadnout jak pan farář z filmu Slunce, seno, který dráty překračoval, snažila jsem se najít místo, kudy bych mohla podlézt. Nakonec jsem se přece jen posunujíc po zádech dostala na druhou stranu. Po břichu raději né, protože bych mohla o dráty zavazit mým nemalým pozadím. A... auvajs, kdoví, jaké bych měla pocity.

Na druhé straně na mě čekala ještě větší spleť rostlinstva, kterou jsem se snažila, zvedajíc nohy do vysoka jako čáp, překračovat. Sem tam jsem dostávala bodance od trnitých šlahounů, několikrát mě pošvihaly kopřivy, ale já se nedala a úspěšně „napredovala“ kupředu.

Tak... a už jsem zase u ohradníku a musím se dostat na druhou stranu.

Opatrně jsem tam přehodila batůžek, lehla si na záda a opět se jak píd'alka posunovala s upřeným pohledem na dráty nad sebou. Povedlo se! Sbíhám radostně dolů na cestičku, blížím se k místu, kde ji protíná ohradník a pojednou s hrůzou zjišťuju, že jedna jeho část je otevřena. Krávy zvedají své velké hlavy a začínají se pomalu posunovat směrem ke mně.

Krutibrko! Zpomalím, zklidním krok a s pohledem upřeným do jednoho fleku před sebou jdu, jako kdybych měla v gaticích. Když se

doplahočím do vyvýšených míst, odvážím se teprve otočit. Nevinně vypadající skot se klidně pase.

Z Osíkova se vracím po zelené, přesně tak, jak jsem si naplánovala, opět se ocitnu na rozcestí, mířím do kopce na Městské skály a mám radost, jak jsem vše zmákla. Chvilkami jsem sice měla dilema, jestli to nevzdám a neobejdu si kopec z druhé strany, protože se brzy začne stmívat. Je to sice delší, ale po cestě bezpečnější. Ne, ne, funím tvrdošijně dál do kopce.

A lidičky... stálo to za to.

Zapadající slunce vrhalo krvavé odlesky na skaliska, já se na ně nemohla vynadívat a udělala jsem si nádherné fotky.

Když dorazím na místo a vylezu na vyhlídku, dlouho si vychutnávám nádherné výhledy. Poté se pomalinku sunu po kamenných stupních i železných šprušlích krátkého žebříčku dolů a vyraším na druhou stranu. Přece jen se ještě několikrát zastavím, otáčím a znovu fotím žlutočerveně osvětlené skály. Takovou nádheru jsem ještě neviděla.

Ale musím jít, cesta je velice strmá, za chvíli bude tma a nemám baterku. Nikde nikdo, potkám akorát posledního zoufalce, který jde opačným směrem.

No, řeknu vám, touhle cestičkou jsem šla podruhé, ale už nepůjdu. Nejenom, že jsem se téměř vezla po zadku, ale musela jsem i různě překračovat, podlézat nebo obcházet popadané stromy z nedávné vichřice. Poslední krátký úsek byl tak hladký, takže se divím, že jsem nespadla a neskutálela se dolů jak shnilé jablko.

Hurááá! Dokázala jsem to! zatleskala jsem sama sobě, když jsem se ocitla na bezpečné cestě.

Sice se hodně šerilo a bolely mě nohy jak šlak, ale věděla jsem, že zpátky trefím i za hluboké noci.

A opravdu, než jsem se doklobrcala k autu, tak byla tma jako v pytli. Přijela jsem domů kolem desáté večer unavená, bolavá, ale šťastná. Opět jsem splnila to, co jsem si předsevzala.

A příště budu muset najít tu studánku!

2.

Musím si trochu od trajdání odpočinout.

Po včerejším dni mé nožičky dosti trpí. A tak si ráno po snídání v klidu něco přečtu, vyluštím pár sudoku a pak vytáhnu sekačku na trávu. Oběd zmáknou za chvíli, výroba bramboráku z jedné erteple moc času nezabere. Odpoledne střídavě posedávám, sekám zahradu a chystám se na zítra. Pojedu do Olomouce, ale jinudy, než jsem zvyklá. Udělám si po cestě procházku na Rešovské vodopády. Poprvé jsme tam šli přímo z Rešova, ale teď to bude jinak. Zapínám PC, koukám se na mapu, na jízdní řád autobusů... a po několika nápadech mám jasno.

Vyjedu brzy ráno přes Sobotín a sedlo Skřítek do města Rýmařov, odkud se vydám směrem na Uničov. V obci Tvrdkov nechám auto... a poté se dostanu autobusem do malé vesničky Ruda.

Odsud půjdu po žluté značce k Mlýnu u Fialů a pak po červené k Rešovským vodopádům, o které kráčí. Měla by tam taky někde být zřícenina hradu Rešov. Hezky to tam prolezu a pak si pomalinku

pošlapu k autu. Celá ta cesta je něco přes šest kilometrů, co je to proti nedělnímu výletu? Muška.

Úterní ráno není zrovna přívětivé. Na obloze se zlověstně stahují mraky různé velikosti. Přemítám, jestli si raději nepospím a nepojedu do Olomouce hezky později a bez přestávky.

Nakonec ale zvítězí má vzpurnost... a já se vykopu z postele. To by bylo, abych se vzdávala svých předsevzetí při každé prkotině.

První zádrhel nastává v Rýmařově. Všude jsou rozkopané cesty, objížděky, několikrát zajedu kamsi, odkud se zase vracím a nemůžu se jaksi dopídit směru na Uničov. Když konečně dojedu do Tvrdkova, je už autobus nenávratně fuč.

No nic, tak pojedu přímo do Rudy a nechám auto tam, pomyslím si optimisticky. Ono mi nic jiného nezbyvá. Uskutečným naplánovaný výlet, kdyby čert na koze rajtoval. Akorát, že v Tvrdkově na mě Vincent čekat nebude, budu muset za ním do Rudy zpět, ale po silnici, aby byla změna. Je to čtyři a půl kilometru, dohromady se vším všudy tedy necelých jedenáct, co je to proti nedělnímu výletu? Nic.

Z místa, na kterém nechávám auto, vedou různé trasy, jedna i na křížovou cestu. Třeba se ještě poté podívám i tam. Nyní jdu označenou trasou po silnici, žlutá značka mě vede, po chvíli odbočuju dolů doprava na užší cestu lemovanou hezkými domky a...

Zhruba hodinu jsem ztratila, než jsem zjistila, že jsem vedle. Byly tam namalované žluté šipky a já myslela, že je to ono označení. Spletla jsem se. Ale aspoň jsem viděla krásné chatičky, pěšinky i hájek.

„Musíte jít až támhle k té lípě, odsud vede cesta ke hřbitovu a za ním budete pořád pokračovat po žluté značce,“ řekla mi paní, když jsem se opět vyhrabala na silnici, zazvonila u prvního domku a zdvořile se zeptala, kudy dál.

Fajn. Lípa je sice dosti daleko, ale konečně k ní docházím. Jdu dál, mívám hřbitov, úzká pěšinka se noří do porostu různých keřů a stromků, které přechází v les a směřuje mě to pořád dolů. To znamená zákonitě, že zpět půjdu nahoru.

Ale je tady hezky, zase trošku jiné a vše se mi moc líbí. Mívám nádherné skalní útvary, na kterých jsou různá označení, a potkávám starší manželský pár s vnoučaty, se kterými se později ještě uvidím. Jsem nadšená, i když je mi trochu zima a trochu se potím. Chvilkami poprchává a já jen doufám, že se nerozprší úplně. Když docházím k Fialovu mlýnu, odkud je to na vodopády jen kousek, vidím shora říčku Huntavu a za ní pěšinku s červenou i zelenou značkou, kterou už znám - tudy jsme šli s manželem a sestrou z Rešova. Už se k ní blížím a brzy budu mít před sebou nejkrásnější úsek cesty. Stačí přejít tu říčku...

V tu chvíli se mi zatmí před očima. Minule jsem šla po druhé straně, takže problém nebyl, ale tady musím přejít můstek, který mi připadá hrozně vratký. Pokud si pamatuju, bude tu můstků ještě víc, ale u všech je zábradlí a různé opory. Tady nic. Jen jakýsi podezřelý provaz, který vypadá značně zpuchřele.

Samotný můstek se skládá z krátkých desek, které nejsou hezky upevněné, ale mají mezi sebou mezery a každá je jaksi jinak nakřivo.

Mám dojem, že když si na ně stoupnu, vše se rozhoupe a já sebou žuchnu do tekoucí vody.

Ať dělám, co dělám, já ten můstek nepřelezu. Stačí jen stát před ním a točí se mi hlava. Několikrát se snažím udělat první krok, ale jen se dotknu první desky, dostanu takovou závrať, až se mi udělá špatně. Co budu dělat?

Jednu chvíli jsem téměř zoufalá, ale pak ve mně zvítězí má stará známá umanutost.

Boha, já se na tu druhou stranu dostanu!

Ve vodě jsou přece porůznu rozházené všelijaké malé, velké i obrovské balvany, není možný, aby se mi to nepovedlo! Musí a musí!

Pouštím se odhodlaně po levém břehu, přelézám kameny a očima fotografuju říčku. Tady by to šlo, skoro celé bych to jaksi přeskákala, ale u břehu je velká mezera, to nedám. A tam? Tam to taky nepůjde. Hm! A co támhle?

Když konečně zaregistruju jakýs takýs vhodný úsek, i na břeh bych vyskočila, vypadá to, že po něm absolutně nemůžu vylézt nahoru. Je strmý, hladký, nikde žádný vyčnívající kámen, strom, ni keříček. Avšak nikde jinde není vhodnější místo, kudy bych se dostala na druhou stranu.

Klid, klid! říkám si se zaťatými zuby, když po zdárném zdolání divokých vod lezu po kolenou do vrchu, občas mi to podklouzne... a já habkavě hledám něco, čeho bych se mohla přidržet, avšak nenacházím nic. Tak, jak vyskočím na nohy, když konečně dosáhnu vrcholu, se mi nepodařilo už roky.

Zhluboka si vydechnu, podívám se, že jsem se ani moc neumatlala a vykročím ke kýženému cíli. Sem tam potkávám lidi a jsem ráda, že neviděli, jak lezu do vrchu. Moc jich tu není, ono přece jen poprchává a je docela zima. Každý není takovej cvok jako já.

Ať je to, jak je to, moje úsilí stálo za to. U vodopádů je nádherně! Rozlévá se ve mně obrovská radost, že jsem to nevzdala... to jsou pocity, které zažívám velmi často, to jsou pocity k nezaplacení. S nadšením procházím již jednou poznaná místa, přecházím kameny a dřevěné můstky, kterých se nemusím bát, lezu do schůdků, zastavuju se, rozhlížím a opětovně žasnu... ano, tady je ten hučivý vodopád a támhle pod tím kamenem jsme se minule fotili. Pozdravím se s manželi, které jsem už předtím potkala a kteří mají s sebou vnučátka. Vracejí se zpět k autu.

„Já půjdu dál,“ říkám jim. „Mám to vymyšlené. Nechtělo by se mi jít zpět stejnou cestou.“

To se jim raději nepřiznám, jak jsem se bála přejít ten můstek, oni určitě ten problém neměli. Teď už je to přece úplně jedno, jdu dál a dál až nad vodopády, překlenu vrchol, scházím po různých kamenných stupních, projdu pár zajímavých míst a přejdu do klidného lesa. Teprve když mívám dosti širokou cestu s mostem přes už klidnější říčku a vidím cestičku se zelenou značkou podél druhého břehu, která vede z Rešova do vesničky Skály, uvědomím si, že jsem chtěla najít zříceninu hradu. Tak až někdy příště. Půjdu třeba z těch Skal, anebo Horního Města. A taky musím jednou na tu křížovou cestu.

Než dojdu do Tvrdkova, bolí mě nohy a jsem už dosti promoklá. A musím ještě po silnici do Rudy. Je pochmurno, prší už bez přestání a fouká studený vítr. V půli cesty se pomalu modlím. A... hele, najednou za mnou zaskřípou brzdy a uslyším hlas anděla: „Paní, pojdte si sednout, já vás svezu.“

Za volantem letitého kombiku je postarší pán a říká vedle sedící holčičce, určitě své vnučce, ať se přemístí na zadní sedadlo. Děkuju mu překotně a moje vděčnost nezná mezí, když si uvědomím, že jsem mokrá jak vodnice a čvachtá mi už i v botách. To by každý neudělal. S úlevou se zapásám, povídám mu o své procházce, a kde mám auto. S potěšením kvituju, že mě odveze až k němu a otočím se dozadu.

„Jé, vy tady máte kozu,“ podivím se, když spatřím hnědobílou rohatou hlavu, která vykukuje ze zavazadlového prostoru.

„Byli jsme na výletě,“ odpoví pán. „Ona s námi všude chodí jako pejsek.“

Tak to vidíte, nejen já mívám podivné nápady. Já mít takovou kozu, tak si ji na výlety беру taky s sebou.

Ale teď už jsme konečně na místě a já radostně vylézám z pánova auta a ještě jednou mu poděkuju.

Všude na světě se fakt najdou dobří lidi, říkám si, když mu zamávám a konečně otvírám dveře svého Vincenta.

3.

Hanácká metropole Olomouc je krásné historické město. Jezdila jsem do něj velice často, když byly děti malé. Chodívaly jsme s mojí

sestrou Helenou a našimi kluky na různé pěkné procházky, do parku, do muzea, a hlavně na Svatý Kopeček do zoologické zahrady.

Nyní jsem poprvé v bytě svojí sestry úplně sama.

I když jsem se tu už stavovala pro kočičku, když byla na dovolené (sestra, né kočička), bylo to jen na skok.

Ale teď jsem tady přes noc.

Měla jsem strach, že po dlouhém pochodu, provázeném občasným mrholením a potom dosti výživným deštěm spojeným se studeným větrem, dostanu nějakou chřípavku, ale nestalo se tak. Večer jsem se vyhřála ve vaně plné horké vody, najedla se, uvařila si čaj a už si jen lebedila před televizí přikrytá teplou dekou. Ještěže jsem si vzala rezervní boty, ty použité doschnou až kdoví kdy, hodila jsem je tedy zatím na balkón. Na příští den jsem si žádné velké plány nedělala. Zkrátka se vyspím, zaliju kytky, udělám si pěknou procházku a koupím si naproti v hospodě oběd s sebou. Častokrát to takhle s Helou praktikujeme, když přijedu na návštěvu.

Je ráno, jsem nasnídaná, popíjím kafe a luštím sudoku. To už je takový můj ranní rituál. Mrknu do ledničky, nebudu muset nic kupovat, snad jen nějaký zákusek ke kávě po obědě. Jídlo, které jsem si přinesla ani nesním, musím ho vzít zpátky. Hela mi zdůrazňovala, ať jí tady nic nenechám, než přijede, zkazilo by se to. Za chvilku vyrazím do terénu.

Dneska naštěstí neprší a zdá se, že bude tepleji než včera. Vycházím ze sídliště a jdu pěšinkou podél Mlýnského potoka do parku Pod Dómem. Nikam nepospíchám, ještě cítím únavu ze

včerejška. Projdu nábřeží Přemyslovců, Komenského ulici a odbočím Dómskou na Václavské náměstí. Ocitnu se uprostřed impozantních budov a dýchá na mě historie. Naproti mně stojí kostel svaté Anny, za ním je kaple svaté Barbory a vlevo Arcidiecézní muzeum. Nakukuju do katedrály svatého Václava. Škoda že není přístup na Olomoucký hrad nebo do Biskupského paláce.

Ale i tak jsem spokojená, a kdyby mě tak nebolely nohy, prošla bych se až k Parkánovým zahradám. Jsou zde krásně vidět mohutné hradby Arcibiskupského paláce, Palackého universita, filozofická fakulta a je tu vstup do botanické zahrady. Jenže všechno stihnout nemůžu, chci si ještě zajít do města.

A tak pomalu kráčím dál k náměstí Republiky, které mi toho tolik připomíná. Tady jsem vždy vystupovala z tramvaje, když jsem jezdila k sestře ještě vlakem. Táhle je Vlastivědné muzeum a vedle vědecká knihovna, ve které kdysi pracovala.

A... otrepu se, na tomhle místě přistávaly loďky, když byla v roce devatenáct set devadesát sedm celá Olomouc kromě Horního náměstí pod vodou.

Po chvíli na něj dojdu a sednu si na lavičku. Koukám na čerstvě opravenou radnici a orloj. Jak ráda bych měla lepší nohy, abych mohla chodit do aleluja. Ale budu ráda, když dočampu zpět do bytu. Stavím se ještě na poště, v Prioru a vrátím se zpátky.

Restaurace Na Dlouhé mě nezklamala. Po dobrém obědě při kafičku a zákusku odpočívám a fyzicky se připravuju na další procházku. Půjdu na druhou stranu kolem hřiště až k vodě a uvidím, kam dojdu.

Daleko jsem nedošla, protože nožičky zase protestovaly. Ale pochodila jsem si pomalinku aspoň po ulici Na Letné, pošourala se jako umírající šnek kolem řeky Moravy a vyfotila si vojenskou nemocnici Klášterní Hradisko.

Bývalý premonstrátský olomoucký klášter Hradisko je sám o sobě nádherná historická budova.

A já mám další tip na pozdější objevování. Měla bych do Olomouce jezdit častěji. Jen bych se potřebovala umět rozdvojit nebo roztrojit.

No nic, pomalinku se vrátím, sbalím se a pofrčím zpět do Losin. Víc už toho stejně neujdu... a co bych tady nadále dělala? Už se těším na kočičku i na zahradu a hlavně na převlečení do většího pohodlna.

Když vyjízďím ze sídliště, zdá se mi, že Vincent Julius rachotí a třepe se čím dál tím víc. Panebože, co to je? Co já si počnu?

Je to čím dál horší a já si připadám jako kdysi, když jsem sedávala na automatické pračce, která při ždímání skákala tak, že ze mě málem vytřepala v duši. Přesto jsem přitom zpívala na celé kolo, díky čemuž kolemjdoucí vždycky věděli, že zrovna peru a že mým posedem skákající potvoru vlastně uklidňuju.

Ted' mi však do zpěvu vůbec není a auto se ani trochu neuklidňuje, ba naopak. Zoufám si! Jak s tímhle můžu pokračovat? Dojedu s tím vůbec? Co...

Ve svém zmatku si všimnu, že mě začne předjíždět jakýsi gestikulující pán. „Paní, máte píchnuté kolo,“ uslyším, když stáhnou okénko. „Nejezděte s tím dál.“

Jsem já to ale nána stará pitomá! Že mě tohle nenapadlo! Tak kvůli tomuhle Vincent takhle jančí!

Kdybych se podívala ještě na sídlišti...

Ale teď je pozdě bycha honit. Musím si nějak poradit. Už se blížím k Pražské ulici a hned, jak na ni odbočím, zajedu co nejvíce ke krajnici. Z města vyjíždí rychle spousta aut, ale ulice je našťestí čtyřproudová, takže nikomu nezavazím. Volám asistenční službu.

Během půlhodinky přijíždí sympatický pán a - bum, prásk, za chvíli je vše hotovo.

„Kdy jste měnila rezervu?“ zeptá se.

„Nikdy!“ přiznám se. „Za osm let jsem to nepotřebovala.“

„A předchozí majitel?“

„To nevím, byl to dovoz z Německa.“

„Hm... a víte, že i když je rezerva nepoužita, měla by se kontrolovat a každých deset let vyměnit pneumatika?“

Zakroutím hlavou.

„Ten disk je strašně rezavý,“ říká pán. „Nemohl jsem ani pořádně utáhnout šrouby. Dávejte si pozor! Jeďte pomalu, občas raději zastavte a kopněte do toho, jestli to drží.“

No, to mi měl co říct. Už v duchu vidím, jak mi cestou ulítává kolo.

Podepíšu mu papíry, dám mu jakousi kačku na pivo, poděkujeme si navzájem a už konečně mířím k výjezdu z města. Cítím obrovskou úlevu a kroutím sama nad sebou hlavou, jaké já mám, stará kráčmera, vlastně štěstí. Kdybych se nenacházela ve velkém městě, nýbrž někde na okrskové silnici nebo v nějakých kotěhulkách, asi bych se na

asistenční službu načekala. Ale hlavě si nadávám, proč mě nikdy nenapadne se mrknout na kola před výjezdem. Budu se muset na to vždy zaměřit. Hm...

Teď je ale hlavní, že už jedu v klidu, a dokonce se mi zdá, že Vincent Julius ani tak nerachotí jako jindy, chtěje si mě snad trochu udobřit.

„Ty jsi můj chlapeček, Vějí,“ pochválím ho. „Já se ti moc omlouvám, že jsem to tak zapinkala. Budu o tebe muset víc pečovat. A hned zítra pojedeme k panu doktorovi, ano? Dá ti zase to správné kolečko.“

Pohládím ho po volantu a doufám, že se nám po cestě už nic nevytamlasí.

Pokračuju opatrně a nikde se nezastavuju. Když konečně vjedou do dvora, zavřu bránu a odemknu dveře domu, přivítám se s kočičkou, která ihned vyletí ven, mazlí se, přede a může se radostí zbláznit.

„Zítra budu s tebou doma, Amálko,“ slibuju a drbu ji po kožíšku. „Akorát dopoledne pojedou někam do servisu. Určitě budu brzy zpátky. Každopádně si udělám odpočinkový den. Nanejvýš budu pokračovat v sekání zahrady, ale nepřetrhnu se. Zítra budu mít lážo, plážo.“